



DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia czwartek, 27 marca 2025 r.

Poz. 1356

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN.4131.67.2025 WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

z dnia 27 marca 2025 r.

Działając na podstawie art. 91 ust 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2024 r., poz. 1465, z późn. zm.), **stwierdzam nieważność załącznika do uchwały Nr XIII.71.2025 Rady Gminy Stare Juchy z dnia 3 marca 2025 r.** w sprawie uchwalenia Statutu Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej Starych Juchach **w części dotyczącej § 7 ust. 2.**

Uzasadnienie

Uchwałą, o której mowa na wstępie, Rada Gminy Stare Juchy, powołując się na art. 18 ust. 2 pkt 15 i art. 40 ust. 2 pkt 2 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 110 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 2004 r, o pomocy społecznej (Dz.U. z 2024 r., poz. 1283, z późn. zm.), ustaliła Statut Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej Starych Juchach, stanowiący załącznik do ww. uchwały; zwany dalej Statutem.

W ocenie organu nadzoru, załącznik do ww. uchwały Rady Gminy, w części wskazanej w sentencji rozstrzygnięcia nadzorczego, w sposób rażąco narusza prawo.

Uzasadniają przedstawiony osąd wskazać trzeba, że zgodnie z § 2 ww. Statutu, ośrodek jest samodzielną jednostką organizacyjną Gminy Stare Juchy, nie posiadającą osobowości prawnej, działającą w formie jednostki budżetowej.

W myśl art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz.U. z 2024 r., poz. 1530, z późn. zm.), jednostki budżetowe tworzą – sektor finansów publicznych; stanowią jednostki sektora finansów publicznych.

Oznacza to m.in., że organizacja, zakres i zasady ich działania, podobnie jak zasady funkcjonowania w zakresie gospodarki finansowej określa rzeczona ustawa o finansach publicznych (art. 1 pkt 1 i pkt 3). Przewiduje ona w art. 53 ust. 1, iż kierownik jednostki sektora finansów publicznych, zwany dalej „kierownikiem jednostki”, jest odpowiedzialny za całość gospodarki finansowej tej jednostki, z zastrzeżeniem ust. 5 (który dotyczy odpowiedzialności kierownika jednostki obsługującej w przypadku wspólnej obsługi, o której mowa w przepisach samorządowych ustaw ustrojowych, czyli np. ustawie o samorządzie gminnym) .

Zgodnie z art. 54 ust. 1 ww. ustawy, głównym księgowym jednostki sektora finansów publicznych, zwanym dalej „głównym księgowym”, jest pracownik, któremu kierownik jednostki powierza obowiązki i odpowiedzialność w zakresie: prowadzenia rachunkowości jednostki (pkt 1), wykonywania dyspozycji środkami pieniężnymi (pkt 2), dokonywania wstępnej kontroli zgodności operacji gospodarczych i finansowych z planem finansowym (pkt 3 lit. a) oraz kompletności i rzetelności dokumentów dotyczących operacji gospodarczych i finansowych (pkt 3 lit. b).

Ustawodawca zdefiniował więc zarówno rolę kierownika jednostki, jak i głównego księgowego i nie przewidział udziału rady w modyfikowaniu ich zadań i odpowiedzialności w zakresie prowadzenia gospodarki finansowej.

W świetle powyższego konieczne jest zakwestionowanie § 7 ust. 2 Statutu, w myśl którego za całość gospodarki finansowej jednostki odpowiada Kierownik oraz Główny Księgowy.

Podkreślić należy, że organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego nie może regulować kwestii, które zostały unormowane już przez samego ustawodawcę. W myśl art. 87 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej źródłami powszechnie obowiązującego prawa w Rzeczypospolitej Polskiej są: Konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia. Źróżłami powszechnie obowiązującego prawa są także akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania organów, które je ustanowiły. Przepisy rozdziału III Konstytucji RP określają jednoznacznie hierarchię aktów prawnych, zgodnie z którą ustawa jest aktem prawnym hierarchicznie wyższym od aktów prawnych organów samorządu terytorialnego. Konstytucja buduje zamknięty katalog źródeł prawa w myśl reguły hierarchiczności, co oznacza, że umocowanie do wydawania aktów niższego rzędu musi posiadać źródło w aktach wyższego rzędu. Ponadto przepisy aktów niższego rzędu nie mogą naruszać przepisów zawartych w aktach wyższego rzędu. Zgodnie z zasadami interpretacji zbytecznym i niedopuszczalnym jest regulowanie w drodze prawa miejscowego materii objętej przepisami hierarchicznie wyższymi (patrz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 7 października 2010 r., sygn. akt III SA/Wr 421/10).

Dodać też trzeba, że w orzecznictwie wielokrotnie podkreślano, modyfikacja regulacji ustawowych przez przepisy uchwały może prowadzić bowiem do odmiennej, czy sprzecznej z intencjami ustawodawcy, interpretacji przepisów. Trzeba liczyć się z tym, że zmodyfikowany przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go zamieszczono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy (podobnie wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 16 czerwca 1992 r., sygn. akt II SA 99/92, z dnia 14 października 1999 r., sygn. akt II SA/Wr 1179/98, z dnia 26 lutego 2010 r., sygn. akt II OSK 1966/09).

Mając na uwadze powyższe rozstrzygnięto, jak na wstępie.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje prawo wniesienia, za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego, skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie w terminie 30 dni od daty jego otrzymania.

wz. Wojewody Warmińsko-Mazurskiego
Mateusz Szauer
I Wicewojewoda Warmińsko-Mazurski